

Arrest

nr. 237 665 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34/1
2600 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 november 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2019 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. ABDUL en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt ten aanzien van R. Mons (verder: verzoeker):

“A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u geboren bent de stad Paveh in Iran en dat u zowel de Iraanse als de Iraakse nationaliteit bezit. U bent van Koerdische origine.

U woonde tot uw derde middelbaar in het dorp Hana Gharbala nabij de stad Paveh. Vervolgens verhuisde u naar aanleiding van de oorlog tussen Iran en Irak naar Rewansar. U woonde er tot het jaar 1364 (+/- 1985). Vervolgens deed u twee jaar uw legerdienst in de regio Mariwan. Een jaar afzwaaien werd u tewerkgesteld als leraar in Mariwan. Tijdens de schoolperiode verbleef u bijgevolg in Mariwan en tijdens vakantieperiodes keerde u terug naar uw ouderlijke woonst in Rewansar.

In 1371 trad u in het huwelijk met uw voormalige echtgenote, met wie u samen één zoon kreeg. In 1376 kwam er een einde aan jullie huwelijk.

Sinds uw legerdienst, u was toen ongeveer 21 jaar oud, bent u sympathisant van de Democratische Partij van Koerdistan in Iran (PDKI). U verspreidde in Iran pamfletten voor de partij, bracht bezoeken aan gewonde peshmerga en gaf mensen die pro-regering waren aan bij de partij.

In 1377 werd u ontslagen als leraar in de school in Mariwan vanwege uw loyaliteit voor de PDKI. U werd opgeroepen en ondervraagd door een comité van docenten over uw betrokkenheid bij de PDKI. U diende beroep in tegen uw ontslag, maar zonder resultaat. Vervolgens wilde u zich aansluiten bij de peshmerga, maar uw oom liet dat niet toe. Na de arrestatie van 2 kameraden van de partij door het regime, kreeg u van de partij de boodschap dat u Iran moest verlaten om te voorkomen dat u ook gearresteerd zou worden, hetgeen u in 1379 (2000 in Gregoriaanse kalender) uiteindelijk ook deed.

U verliet Iran en vestigde zich vervolgens in de wijk Setakan in de stad Hawler/Erbil te Irak. Na uw vertrek uit Iran werd uw familie een aantal keer opgeroepen door de Ettelaat en de gemeentelijke politie met de vraag om u terug naar Iran te halen. De laatste oproeping dateert van 2017.

U studeerde in de stad en vond via kennissen werk in een restaurant in Erbil. In 2004 diende u een verzoek in om de Iraakse nationaliteit te bekomen opdat u voor de autoriteiten zou kunnen werken. In februari 2005 werd u verzoek goedgekeurd. U verkreeg de Iraakse nationaliteit en werd vervolgens aangesteld bij de dienst onderwijs in Benislawa, Erbil. In 2005 trouwde u met uw huidige echtgenote, A. A. D. (O.V. 8.723.956). Vervolgens woonden jullie in verschillende wijken in Erbil, waaronder de wijk Nawruz, Mamostayan, Hiran City en uiteindelijk Benislawa. In 2012 verhuisde u samen met uw echtgenote naar haar ouderlijke woonst in Makhmour. Zowel u als uw vrouw bleven na jullie verhuis naar Makhmour werkzaam voor de dienst onderwijs in Benislawa. In 2012 werd u voorts vervoegd door uw zoon, die tot dan bij zijn moeder in Iran woonde. Hij verkreeg op basis van uw nationaliteit eveneens de Iraakse nationaliteit.

In juni 2014 nam u deel aan een demonstratie naar aanleiding van de inval van Daesh in Mosul. De demonstratie vond plaats in Erbil. Tijdens de demonstratie stak u een vlag van Daesh in brand, hetgeen u niet in dank werd afgenomen door de andere betogers, daar er op de vlag een opschrift over Allah stond. Twee dagen na de demonstratie werd u opgebeld door een iemand met de boodschap dat u spijt moest tonen over uw actie tijdens de demonstratie en dat u anders zelf de consequenties zou dragen en gedood zou worden. Tijdens de betogingen waren ook een aantal van uw collega's aanwezig. Bijgevolg kreeg u op uw werk het verwijt een atheïst te zijn en werden er u zowel op het werk als in de maatschappij in het algemeen blikken toegeworpen.

Op 5 augustus 2014 werd Makhmour ingenomen door Daesh. U was op dat moment samen met uw echtgenote en uw zoon in Makhmour. Jullie vertrokken onmiddellijk naar Erbil, waar u eerst in het huis van Darya's oom en vervolgens in het huis van uw schoonmoeder verbleef. Een week na de inval van Daesh kon de peshmerga met de hulp van het Iraakse leger de regio heroveren. Op 13 augustus 2014 bracht u een bezoek aan Makhmour, maar u keerde onmiddellijk terug naar Erbil daar er nog steeds bombardementen waren. Op 25 augustus 2014 keerden jullie vervolgens definitief terug naar Makhmour. De eerste week herstelde jullie de schade die de woning opliep. Vervolgens kon u uw werk in Benislawa hervatten. Ook de veiligheidssituatie in Makhmour werd naar gelang de tijd beter en beter.

Begin januari 2016 ontving u andermaal een dreigetelefoon. Er werd u gevraagd waarom u afstand deed van uw godsdienst. Vervolgens kreeg u de boodschap dat ze op de hoogte waren van uw werkplaats en dat u op een dag vermoord zou worden.

Uiteindelijk verliet u Irak op 8 februari 2016. Twee dagen voor uw vertrek uit Irak vond u een mes en een kogel voor uw woning in Makhmour. U weet niet door wie het er werd gelegd of om welke reden, maar linkt het aan uw lidmaatschap van de PDKI, uw afkomst uit Iran of uw religieuze overtuiging.

Omwille van uw religieuze overtuigingen kreeg u op het werk en in de maatschappij soms blikken toegeworpen en anders bekeken. Ook uw echtgenote kende problemen in Irak. In de jaren '80 werd uw schoonfamilie vervolgd omdat ze communisten waren en omdat uw schoonbroers bij de peshmerga zaten. Daarnaast kende uw echtgenote problemen omdat ze dichteres en journaliste is.

U reisde vanuit Makhmour naar Erbil en reisde van daaruit per vliegtuig verder naar Turkije. Na een verblijf van 15 dagen in Turkije, reisde u vervolgens per boot verder naar Griekenland. In Griekenland kwamen jullie uiteindelijk in aanmerking voor relocatie naar Nederland. Op 14 juni 2016 vlogen jullie met behulp van een internationale organisatie naar Nederland waar jullie vervolgens een verzoek om internationale bescherming indienden. Jullie verzoek werd echter afgewezen. Ook jullie beroep tegen deze beslissing werd uiteindelijk afgewezen. Uiteindelijk besloten jullie verder te reizen naar België waar jullie op 15 oktober 2018 aankwamen en op 16 oktober 2018 een verzoek tot internationale bescherming indienden.

U vreest bij een eventuele terugkeer naar Irak vervolging vanwege al Hashd al Shaabi, die gesteund worden door Iran, omdat u niet gelovig bent en naar aanleiding van uw activiteiten voor de PDKI in Iran en Irak.

Wat betreft uw vrees ten opzichte van Iran stelt u dat u er niet meer zou kunnen werken als docent wegens uw betrokkenheid met de PDKI. Verder vreest u dat u gearresteerd en mogelijk zelfs geëxecuteerd zal worden omwille van uw geheime activiteiten voor de partij.

Ter staving van uw relaas legt u de volgende originele documenten voor: uw Iraakse identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenote en uw Iraaks nationaliteitsbewijs, uw Nederlandse zorgpas, uw Iraakse werkbadge, uw Iraaks rijbewijs, uw shenasnameh, een medisch attest van uw echtgenote, uw Nederlandse verblijfskaart. Verder legt u kopieën voor van: een betaalbewijs van de grensovergang tussen Irak en Iran, documenten in verband met uw verzoek om internationale bescherming in Nederland, vliegtickets, een 'letter of confirmation' van de PDKI, een laissez-passer, medische attesten van uw echtgenote uit Nederland, de eerste pagina van uw paspoort en van het paspoort van uw echtgenote, uw huwelijksakte, documenten in verband met uw opleidingen in Iran en Irak, uw ontslagbrief, documenten in verband met het beroep tegen uw ontslag, een attest van afgifte van uw Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs en van een document betreffende uw aanstelling bij het ministerie van onderwijs in Irak. Ten slotte legt u foto's neer van uw activiteiten voor de PDKI in België, een screenshot van uw facebookprofiel en de enveloppe waarmee voornoemde documenten naar u werden opgestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS wijst er vooreerst op dat een vluchteling elke persoon is die uit een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' élk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land (of landen) waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder 'land van herkomst' in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de richtlijn 2011/95/EU. Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst. In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België derhalve toe gehouden om aan te tonen dat géén van beide nationale overheden

u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden. Voor zover, zoals in voorliggend geval, genoegzaam kan blijken dat u de bescherming van minstens een van uw landen van nationaliteit kunt inroepen (hier: Irak), is het Commissariaat-generaal niet gehouden om de door u ingeroepen motieven ten overstaan van het andere land van nationaliteit te beoordelen (hier: Iran).

In casu dient vastgesteld te worden dat uit uw verklaringen (CGVS II, p. 6) en de door u neergelegde documenten blijkt dat u zowel over de Iraakse als over de Iraanse nationaliteit beschikt.

Wat betreft uw vrees ten opzichte van Irak haalt u dezelfde motieven aan als diegene die werden aangehaald door uw echtgenote A.A. D. (O.V.8.723.956). In hoofde van uw echtgenote werd besloten dat de vluchtelingenstatus haar niet kon worden toegekend. Het blijkt onder meer dat jullie verklaringen op verschillende punten niet overeenkomen, hetgeen de geloofwaardigheid van jullie asielrelazen bijkomend ondermijnd. Aangezien u zich op dezelfde vluchtmotieven baseert als uw echtgenote, kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève.

In hoofde van uw echtgenote besliste het CGVS als volgt:

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen:

U geeft verschillende redenen aan met betrekking tot uw vrees ten aanzien van Irak. Zo stelt u dat de voornaamste reden van uw vlucht te maken had met IS en de aanvallen die werden uitgevoerd op Makhmour (CGVS 10/09/2019, pg. 7). U vreesde te zullen worden gearresteerd en gemarteld zoals u ook gemarteld werd ten tijde van de Al-Anfal operatie in de jaren '80 onder het regime van Saddam (CGVS 10/09/2019, pg.7). Ten tweede haalt u aan dat uw echtgenoot als lid van de PDKI activiteiten uitvoerde in Irak en in Iran waardoor hij in Irak werd bedreigd. Ten derde gaf u aan dat u vreesde het slachtoffer te worden van bloedwraak omwille van de eerwraak problematiek van uw neef en nicht. Als laatste geeft u aan als dichteres en schrijfster geïmagineerd te zijn geweest.

Dient echter te worden vastgesteld dat bij alle problematieken die u heeft aangehaald, de nodige vraagtekens kunnen worden gesteld.

Zo geeft u aan dat uw voornaamste reden van uw vlucht te maken heeft met de inval van IS (CGVS 10/09/2019, pg.7). U vreest namelijk aan dezelfde wredeheden te worden onderworpen als wat u in de jaren '80 meemaakte onder het regime van Saddam (CGVS 10/09/2019, pg.7). Niettegenstaande de ernst van de wredeheden die u in de jaren '80 mogelijk diende te ondergaan, dienen de nodige vraagtekens worden geplaatst bij de waarachtigheid van uw huidige vrees. Zo was de inval van IS in Makhmour in de zomer van 2014. Uw huis werd daarbij vernield en alles door elkaar gegooid (CGVS 10/09/2019, pg.7). Uw hele familie zou daarop naar de stad Erbil zijn gevlucht aangezien zij daar over de nodige eigendommen beschikten. Zo had uw moeder er een eigendom en ook drie van uw zes broers hebben er een eigendom (CGVS 10/09/2019, pg.3), de rest van uw broers en zussen die nog steeds in Koerdistan woonachtig zijn, zouden er een huurhuis hebben gehad (CGVS 10/09/2019, pg.3). Rest daarom ook de vraag waarom u na de inval van IS en de daarop volgende gevechten tussen IS en het Iraakse leger om de controle over Makhmour, besloot toch verder in Makhmour te blijven wonen (CGVS 10/09/2019, pg.3). Dit terwijl uw werk zich overigens ook nog steeds in Erbil bevond en u dagelijks de auto nam naar uw werkplaats (CGVS 10/09/2019, pg.11) en u zelf aangeeft dat de situatie in Erbil 'iets beter' is dan in Makhmour gezien de vele controleposten en veiligheidsbeperkingen die in Erbil van kracht zijn (CGVS 10/09/2019, pg.11). U geeft aan dat u wegens financiële beperkingen geen huis kon vinden in Erbil en dat u gratis in het huis van uw moeder in Makhmour kon wonen (CGVS 10/09/2019, pg.11). Dient echter te worden vastgesteld dat u het leeuwendeel van uw leven in Erbil hebt doorgebracht, uw register er staat en u ook na uw huwelijk met uw echtgenoot in Erbil woonachtig was tot 2012 (CGVS 10/09/2019, pg.17). Desondanks het gegeven dat uw salaris niet soepel werd betaald en het vinden van een huurhuis daarom moeilijker was (CGVS 10/09/2019, pg.11), kan echter worden gesteld dat uw vrees – versterkt door eerdere traumatische ervaringen onder het regime van Saddam – het slachtoffer te worden van IS en zijn wredeheden, moeilijk te rijmen valt met het feit dat u vervolgens nog anderhalf jaar in Makhmour bleef wonen. Zelfs indien uw salaris niet soepel werd betaald, kan echter worden aangenomen dat u en uw echtgenoot, gezien jullie functie over een bepaalde geldsom konden beschikken die op zijn minst een veilig onderkomen in welke vorm dan ook kon waarborgen.

Temeer daar ook uw ganse familie er woonachtig was en er over verschillende eigendommen beschikte, kan worden verondersteld dat u ook daar over een veilig onderkomen voor u en uw echtgenoot kon beschikken indien uw vrees dermate sterk was en uw situatie in Makhmour dermate precair. Dat u dan niet eerst geprobeerd heeft om een veilig onderkomen te vinden in Koerdistan vooraleer te beslissen Irak te verlaten, kan dan ook moeilijk worden begrepen.

U stelt dat zelfs indien u zou verhuizen, uw leven niet veilig zou zijn gesteld daar de rest van de feiten, zijnde de politieke activiteiten en het atheïsme van uw echtgenoot en uw vrees slachtoffer te zullen worden van eerwraak bleven bestaan.

Ook wat betreft de politieke activiteiten van uw echtgenoot, zijn atheïsme en de vermeende vervolging die daarmee gepaard zou zijn gegaan, dienen de nodige vraagtekens te worden gesteld. Zo stelt uw echtgenoot in zijn eerste gehoor geen problemen te hebben gekend in Irak omwille van zijn politieke activiteiten (CGVS echtgenoot 1, pg.7). In het tweede gehoor voegt hij er echter aan toe dat hij enkele keren werd bedreigd omdat hij een oppositielid is van het Iraanse regime en Irak momenteel wordt gecontroleerd door Iraanse sjjiitische groeperingen (CGVS echtgenoot 2, pg. 10). Wanneer daar echter dieper wordt op ingegaan blijkt dat hij persoonlijk geen problemen in dat opzicht heeft gekend, maar dat de partij zou hebben gewaarschuwd dat indien men zich niet veilig voelde, het beter was het land te verlaten (CGVS echtgenoot, pg.11). Dient in dat opzicht te worden gesteld dat zowel u en uw echtgenoot, zoals reeds eerder werd geargumenteed, jullie toevlucht in Erbil hadden kunnen zoeken waar de Koerdische partijen nog meer dan in Makhmour de volledige macht hebben indien jullie zich niet veilig hadden gevoeld. Het gegeven dat jullie na de inval van IS nog anderhalf jaar in Makhmour verbleven – zonder dat er zich duidelijke feiten voordeden die zouden kunnen aantonen dat uw echtgenoot daadwerkelijk werd gezocht als oppositielid - , doet uw vrees sterk relativiseren. Ook u kunt zich ook geen incidenten voor de geest halen die daadwerkelijk betrekking hadden tot zijn politieke activiteiten (CGVS 10/09/2019, pg. 10).

Wat betreft zijn atheïsme, halen zowel u als uw echtgenoot slechts één incident aan met betrekking tot vervolging, nl de IS vlag die door uw echtgenoot werd verbrand tijdens een betoging in Erbil (CGVS 10/09/2019, pg.10; CGVS echtgenoot 1, pg.10). Opnieuw dient te worden opgemerkt dat dit feit zich zou hebben voorgedaan in 2014 (CGVS echtgenoot 1, pg.10). U stelt dat hij zowel fysiek als verbaal werd aangevallen door bepaalde collega's en soms in de buurt scheef werd bekeken (CGVS 10/09/2019, pg. 11). Uw echtgenoot beperkte de gevolgen van zijn daden echter tot: 'ze wouden niet met mij praten op mijn werk en de burens hadden mij ook niet graag' (CGVS echtgenoot 1, pg. 10). Zelfs toen hem nog eens werd gevraagd wat er gebeurde nadat hij de vlag in brand had gestoken, antwoordde hij opnieuw dat mensen hem ervan beschuldigden een ongelovige te zijn en dat sommige mensen niet meer met hem wouden praten of niet meer goeiendag zeiden (CGVS echtgenoot 1, pg.11) of iemand niet aan hem wou verkopen (CGVS echtgenoot 1, pg.20). Het dient geen betoog dat uit deze feiten geen werkelijke vervolging kan worden afgeleid.

Vervolgens haalt u de zaak aan waarin u vreest het slachtoffer te zullen worden van bloedwraak. Dient in deze te worden gesteld dat de eerwraak an sich waaraan de vriend van uw nicht het slachtoffer zou zijn geweest en die werd uitgevoerd door haar broer, aldus uw neef, mogelijk kan zijn gebeurd. De vraag rijst echter of de rol die u zichzelf in deze zaak toe-eigent wel geloofwaardig is. Zo dient ten eerste te worden opgemerkt dat u geen enkel document betreffende deze zaak voorlegt. Dit is opmerkelijk daar u zelf aangeeft dat deze eerwraak uitgebreid in de media werd gedocumenteerd en er zelfs een tv-reconstructie is geweest van de moord (CGVS 10/09/2019, pg.12). Daarnaast zou u tweemaal zijn opgeroepen geweest in de rechtbank om als getuige te verschijnen (CGVS 10/09/2019, pg.12), maar ook daar legt u geen enkel bewijs van voor. Meer nog, alhoewel u dusdanig nauw betrokken was in deze zaak, u zich zelfs tweemaal naar de rechtbank moest begeven om uw getuigenis af te leggen én u vreest het slachtoffer te worden van bloedwraak door de vader van het slachtoffer die u als één van de spilfiguren zag in deze moordzaak, kunt u zich enkel de voornaam van het slachtoffer herinneren (CGVS 10/09/2019, pg. 13). De naam van de vader, ofte diegene die u naar het leven zou staan, noch de stam of de clan naam kunt u zich voor de geest halen (CGVS 10/09/2019, pg.13). U wijt dit aan het gebruik van uw medicatie voor diabetes (CGVS 10/09/2019, pg13). Dient evenwel te worden gesteld dat u gedurende het gehele gehoor geen moeite had met namen of gebeurtenissen, dat u zich dan juist met betrekking tot deze naam zich niets meer weet te herinneren, is zeer bedenkelijk te noemen, temeer daar u deze gebeurtenis als directe vluchtaanleiding aangeeft en er van u op zijn minst kan worden verwacht dat u juist daarover uitgebreid zou kunnen vertellen.

Daarenboven zou deze zaak reeds dateren van juli 2013 (CGVS 10/09/2019, pg.12). U stelt dat u in de naloop van dit incident, waarin u in 2013 reeds werd gezegd door de vader van het slachtoffer dat hij zich zou wreken voor het bloed van zijn zoon (CGVS 10/09/2019, pg. 13) veelvuldig werd bedreigd en achtervolgd. U haalt het voorbeeld aan van gewapende mannen die u zouden hebben achtervolgd waardoor u een verkeersongeval veroorzaakte (CGVS 10/09/2019, pg. 14). Het valt gezien de volgens u veelvuldige telefonische bedreigingen, de achtervolgingen en de angst die u daardoor kreeg (CGVS 10/09/2019, pg.14,15) dan opnieuw moeilijk te begrijpen dat u niet eerder stappen hebt ondernomen om uzelf in veiligheid te brengen en op dezelfde plaats bleef wonen en werken. Bovendien stelde u dat een medeplichtige neef naar Iran zou zijn gevlucht en de familie van de vermoorde jongeman dusdanige connecties had dat ze hem in Iran hebben gevonden en teruggebracht naar Irak om te worden berecht (CGVS 10/09/2019, pg.14). In dat opzicht is het dan ook opmerkelijk te noemen dat indien zij werkelijk op bloedwraak uit waren, wisten waar u zich ophield en ook over de nodige macht beschikten om zaken gedaan te krijgen, zij tot aan uw vertrek uit Irak niet daadwerkelijk zouden zijn overgaan tot het uitvoeren van de bloedwraak .

Voorts dient te worden opgemerkt dat u weinig moeite hebt ondernomen om in deze bloedwraak tot een eventuele bemiddeling te kunnen komen. U stelt eerst dat u geen poging hebt ondernomen om te bemiddelen aangezien uw zus op de vlucht was, u de familie van het slachtoffer niet zomaar kan contacteren en u niemand kende van de andere partij aangezien u het slachtoffer maar één keer had gezien (CGVS 10/09/2019, pg.14). U geconfronteerd met het gegeven dat u wel degelijk zou moeten weten om wie het ging daar u, althans volgens uw verklaringen, in de rechtszaak betrokken was geweest, stelt u vervolgens dat uw broer wel een poging heeft gedaan om contact te maken met die familie maar dat zij u meteen de rug hebben toegekeerd (CGVS 10/09/2019, pg.14). Niet alleen wekt uw antwoord de schijn dat u uw relaas aanpast naarmate de vraagstelling vordert, maar kan er overigens ook worden gewezen op het feit dat indien uw zus diende te vluchten en haar intrek ergens anders te nemen, het niet aannemelijk is dat u, die door de vader van het slachtoffer als medeplichtige werd beschouwd, wel nog kon gaan en staan waar u wilde.

Ten slotte haalt u ook aan als schrijfster geviseerd te zijn. Ook daar dienen echter de nodige kanttekeningen worden geplaatst daar het viseren zich enkel zou hebben beperkt tot een zekere censuur in het vooraf lezen van uw publicaties om daarna eventuele publicatie toe te staan. Dat u dit als verhinderend aanschouwt, valt te begrijpen (CGVS 10/09/2019, pg. 15, 16) . Het dient echter geen betoog dat dit niet onder de noemer vervolging kan worden beschouwd.

U geeft aan dat een mes en een kogel die voor jullie deur in Makhmour werden aangetroffen, de uiteindelijke reden was die u deed besluiten Irak te verlaten. Ook daar kunnen echter de nodige vraagtekens worden geplaatst. U situeert het vinden van deze voorwerpen namelijk twee dagen voor uw uiteindelijk vertrek uit Irak (CGVS 10/09/2019, pg.10), aldus februari 2016 (CGVS 10/09/2019, pg.3). Uw echtgenoot situeert het vinden van de kogel en het mes echter in november 2015 (CGVS echtgenoot 1, pg. 19) en duidt zijn vertrek ook aan in februari 2016, meer bepaald op de achtste (CGVS echtgenoot 1, pg.6). Uw echtgenoot stelt dat er bij de voorwerpen ook een briefje zou hebben gezeten met een briefje in het Arabisch geschreven die hij aan u zou hebben laten lezen en hij meteen naar de Asayish (Koerdische veiligheidsdiensten) zou zijn gestapt (CGVS echtgenoot 1, pg.19). U maakt geen enkel gewag van een briefje en geeft aan niet naar de autoriteiten te zijn gestapt omdat ze toch niets zouden doen (CGVS 10/09/2019, pg.15).

Gezien bovenstaande kan niet anders dan te worden besloten dat u er niet in slaagt de redenen van uw vlucht voldoende aannemelijk te maken. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend evenmin komt u in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Ook de door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, de beslissing van Griekenland i.v.m. uw relocatie en een CD die u kreeg om u voor te bereiden op uw komst naar Nederland evenals een medisch attest m.b.t. uw relocatie, een verzoek om uw voornaam te veranderen van Bafrin in Dariya, de uitspraak van de rechtbank in verband met uw naamsverandering alsook een document van de onderwijsinstantie betreffende uw naamsverandering, uw bachelorsdiploma, en een diploma van een instituut hebben geen uitstaans met uw verklaarde vluchtaanleiding. Uw publicaties tonen aan dat u effectief gedichten en verhalen publiceert, maar tonen geen vervolging hieromtrent aan. Alhoewel u voldoende de kans kreeg om documenten van de bloedwraak aan te halen, liet u eveneens na dit te doen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien het feit dat u over de Iraakse nationaliteit beschikt en van Koerdische origine bent; u sinds 2000 hoofdzakelijk in de stad Erbil woonde; u er studeerde en werkte; u er tot op heden geregistreerd staat; u er ook na uw huwelijk samen met uw Iraakse echtgenote woonde; u er tot aan uw vertrek werkte; u er tot 2012 effectief woonde en er ook nadien herhaaldelijk verbleef, uw schoonfamilie er verblijft en meerdere eigendommen heeft en uw zoon, die ook over de Iraakse nationaliteit beschikt, er tot op heden ook woont en werkt (CGVS echtgenoot 1, pg. 14) is het CGVS van oordeel dat uw risico ten opzichte van Erbil beoordeeld dient te worden.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Erbil te worden beoordeeld.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. .

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olieinkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq._internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Erbil in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Erbil een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Erbil. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U brengt geen elementen aan die bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. De documenten die u voorlegt ter staving van uw relaas zijn evenmin van die aard. Deze hebben voornamelijk betrekking op uw identiteit, uw nationaliteiten, uw opleiding, werkzaamheden in Iran en Irak, de identiteit en herkomst van uw echtgenote, uw reisweg en uw verzoek om internationale bescherming in Nederland, elementen die in casu niet ter discussie staan, maar verder geen betrekking hebben op uw asielmotieven. Het feit dat uw verzoek om internationale bescherming in Nederland werd afgewezen mag overigens beschouwd worden als een ernstige aanwijzing dat u geen nood heeft aan internationale bescherming. De medische attesten van uw echtgenote wijzen er evenmin op dat u of uw echtgenote om eender welke reden persoonlijk geïsoleerd zullen worden bij een eventuele terugkeer naar Irak persoonlijk geïsoleerd zullen worden door wie of om welke reden dan ook. Hetzelfde geldt voor de foto's die u voorlegt betreffende uw activiteiten voor de PDKI in België en de screenshot van uw facebookprofiel.

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging heeft, noch heeft u aangetoond dat u er bij terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Deze vaststelling volstaat om de overige door u aangehaalde feiten die zich in Iran zouden afgespeeld hebben, niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw asielaanvraag zou kunnen leiden

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.A. D. (verder: verzoekster):

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische van Koerdische origine te zijn. U bent geboren in Makhmour, provincie Erbil. U bent dichteres en schrijfster. U bent gehuwd met R. M., een Iraanse Koerd die ook de Iraakse nationaliteit heeft verworven via naturalisatie en die geregistreerd staat in Erbil. Hij heeft een zoon uit een eerste huwelijk. Uw register kwam zodoende ook in Erbil te staan. U bracht eveneens het leeuwendeel van uw leven in de stad Erbil door waar u studeerde en werkte. Na uw huwelijk woonde u samen met uw echtgenoot in Erbil tot 2012. Toen besloot u met uw echtgenoot in Makhmour te gaan wonen omdat uw moeder daar een woning had waar jullie gratis konden verblijven. U werkte nog steeds in Erbil, samen met uw echtgenoot, bij de dienst onderwijs en nam dagelijks de auto naar uw werk. Toen in 2014 de Islamitische Staat (IS) Makhmour binnenviel, vluchtte u en uw familie naar Erbil. Uw familie bleef in Erbil, waar zowel uw moeder als drie broers ruime tijd een eigendom hadden, maar u en uw man keerden terug naar Makhmour. Wanneer een aanval dreigde, bleven jullie bij familie in Erbil. Uw echtgenoot zou atheïst zijn en is aangesloten bij de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran). Toen IS verschillende steden in de regio aanviel, zou hij bij een demonstratie in Erbil een vlag van IS hebben verbrand. Sindsdien zouden verschillende collega's op het werk hem fysiek en verbaal hebben aangevallen of raar bekeken hebben.

Daarnaast zou uw neef de vriend van zijn zus hebben vermoord in een eerwraak kwestie. De vader van de jongeman zou u echter hebben beticht van samenzwering tot moord omdat u enkele dagen voor de moord met uw nicht een taart naar de jongeman had gebracht en er na de moord een misverstand was opgedoken omdat hij dacht dat u met de jongeman aan de telefoon was toen hij werd vermoord. U zou daarom verschillende keren achtervolgd zijn geweest en telefonisch bedreigd. Toen u een kogel en een mes voor de deur van uw huis in Makhmour vond, besloten jullie dat de maat vol was en verlieten jullie in februari 2016 Irak. Jullie namen via Erbil het vliegtuig naar Turkije alvorens per boot naar Griekenland te gaan. In Griekenland kwamen jullie uiteindelijk in aanmerking voor relocatie naar Nederland.

In juni 2016 vlogen jullie met behulp van een internationale organisatie naar Nederland waar jullie vervolgens een verzoek tot internationale bescherming indienden. Jullie verzoek werd afgewezen. Ook jullie beroep tegen deze beslissing werd uiteindelijk afgewezen. Uiteindelijk besloten jullie verder te reizen naar België waar jullie op 16 oktober 2018 een verzoek tot internationale bescherming indienden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, dertien publicaties van verhalen en gedichten, de beslissing van Griekenland i.v.m. relocatie en een CD die u kreeg om u voor bereiden op uw komst in Nederland evenals een medisch attest m.b.t. uw relocatie. Daarnaast legt u volgende kopieën voor: een verzoek om uw voornaam te veranderen van B. in D., de uitspraak van de rechtbank in verband met uw naamsverandering alsook een document van de onderwijsinstantie betreffende uw naamsverandering, uw bachelorsdiploma, en een diploma van een instituut.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen:

U geeft verschillende redenen aan met betrekking tot uw vrees ten aanzien van Irak. Zo stelt u dat de voornaamste reden van uw vlucht te maken had met IS en de aanvallen die werden uitgevoerd op Makhmour (CGVS 10/09/2019, pg. 7). U vreesde te zullen worden gearresteerd en gemarteld zoals u ook gemarteld werd ten tijde van de AlAnfal operatie in de jaren '80 onder het regime van Saddam (CGVS 10/09/2019, pg.7). Ten tweede haalt u aan dat uw echtgenoot als lid van de PDKI activiteiten uitvoerde in Irak en in Iran waardoor hij in Irak werd bedreigd. Ten derde gaf u aan dat u vreesde het slachtoffer te worden van bloedwraak omwille van de eerwraak problematiek van uw neef en nicht. Als laatste geeft u aan als dichteres en schrijfster geïmagineerd te zijn geweest.

Dient echter te worden vastgesteld dat bij alle problematieken die u heeft aangehaald, de nodige vraagtekens kunnen worden gesteld.

Zo geeft u aan dat uw voornaamste reden van uw vlucht te maken heeft met de inval van IS (CGVS 10/09/2019, pg.7). U vreest namelijk aan dezelfde wredeheden te worden onderworpen als wat u in de jaren '80 meemaakte onder het regime van Saddam (CGVS 10/09/2019, pg.7). Niettegenstaande de ernst van de wredeheden die u in de jaren '80 mogelijk diende te ondergaan, dienen de nodige vraagtekens worden geplaatst bij de waarachtigheid van uw huidige vrees. Zo was de inval van IS in Makhmour in de zomer van 2014. Uw huis werd daarbij vernield en alles door elkaar gegooid (CGVS 10/09/2019, pg.7). Uw hele familie zou daarop naar de stad Erbil zijn gevlucht aangezien zij daar over de nodige eigendommen beschikten. Zo had uw moeder er een eigendom en ook drie van uw zes broers hebben er een eigendom (CGVS 10/09/2019, pg.3), de rest van uw broers en zussen die nog steeds in Koerdistan woonachtig zijn, zouden er een huurhuis hebben gehad (CGVS 10/09/2019, pg.3). Rest daarom ook de vraag waarom u na de inval van IS en de daarop volgende gevechten tussen IS en het Iraakse leger om de controle over Makhmour, besloot toch verder in Makhmour te blijven wonen (CGVS 10/09/2019, pg.3). Dit terwijl uw werk zich overigens ook nog steeds in Erbil bevond en u dagelijks de auto nam naar uw werkplaats (CGVS 10/09/2019, pg.11) en u zelf aangeeft dat de situatie in Erbil 'iets beter' is dan in Makhmour gezien de vele controleposten en veiligheidsbeperkingen die in Erbil van kracht zijn (CGVS 10/09/2019, pg.11). U geeft aan dat u wegens financiële beperkingen geen huis kon vinden in Erbil en dat u gratis in het huis van uw moeder in Makhmour kon wonen (CGVS 10/09/2019, pg.11). Dient echter te worden vastgesteld dat u het leeuwendeel van uw leven in Erbil hebt doorgebracht, uw register er staat en u ook na uw huwelijk met uw echtgenoot in Erbil woonachtig was tot 2012 (CGVS 10/09/2019, pg.17). Desondanks het gegeven dat uw salaris niet soepel werd betaald en het vinden van een huurhuis daarom moeilijker was (CGVS 10/09/2019, pg.11), kan echter worden gesteld dat uw vrees – versterkt door eerdere traumatische ervaringen onder het regime van Saddam – het slachtoffer te worden van IS en zijn wredeheden, moeilijk te rijmen valt met het feit dat u vervolgens nog anderhalf jaar in Makhmour bleef wonen. Zelfs indien uw salaris niet soepel werd betaald, kan echter worden aangenomen dat u en uw echtgenoot, gezien jullie functie over een bepaalde geldsom konden beschikken die op zijn minst een veilig onderkomen in welke vorm dan ook kon waarborgen. Temeer daar ook uw ganse familie er woonachtig was en er over verschillende eigendommen beschikte, kan worden verondersteld dat u ook daar over een veilig onderkomen voor u en uw echtgenoot kon beschikken indien uw vrees dermate sterk was en uw situatie in Makhmour dermate precair. Dat u dan niet eerst geprobeerd heeft om een veilig onderkomen te vinden in Koerdistan vooraleer te beslissen Irak te verlaten, kan dan ook moeilijk worden begrepen.

U stelt dat zelfs indien u zou verhuizen, uw leven niet veilig zou zijn gesteld daar de rest van de feiten, zijnde de politieke activiteiten en het atheïsme van uw echtgenoot en uw vrees slachtoffer te zullen worden van eerwraak bleven bestaan.

Ook wat betreft de politieke activiteiten van uw echtgenoot, zijn atheïsme en de vermeende vervolging die daarmee gepaard zou zijn gegaan, dienen de nodige vraagtekens te worden gesteld. Zo stelt uw echtgenoot in zijn eerste gehoor geen problemen te hebben gekend in Irak omwille van zijn politieke activiteiten (CGVS echtgenoot 1, pg.7).

In het tweede gehoor voegt hij er echter aan toe dat hij enkele keren werd bedreigd omdat hij een oppositiedid is van het Iraanse regime en Irak momenteel wordt gecontroleerd door Iraanse sjjiitische groeperingen (CGVS echtgenoot 2, pg. 10). Wanneer daar echter dieper wordt op ingegaan blijkt dat hij persoonlijk geen problemen in dat opzicht heeft gekend, maar dat de partij zou hebben gewaarschuwd dat indien men zich niet veilig voelde, het beter was het land te verlaten (CGVS echtgenoot, pg.11). Dient in dat opzicht te worden gesteld dat zowel u en uw echtgenoot, zoals reeds eerder werd geargumenteed, jullie toevlucht in Erbil hadden kunnen zoeken waar de Koerdische partijen nog meer dan in Makhmour de volledige macht hebben indien jullie zich niet veilig hadden gevoeld. Het gegeven dat jullie na de inval van IS nog anderhalf jaar in Makhmour verbleven – zonder dat er zich duidelijke feiten voordeden die zouden kunnen aantonen dat uw echtgenoot daadwerkelijk werd gezocht als oppositiedid -, doet uw vrees sterk relativiseren. Ook u kunt zich ook geen incidenten voor de geest halen die daadwerkelijk betrekking hadden tot zijn politieke activiteiten (CGVS 10/09/2019, pg. 10).

Wat betreft zijn atheïsme, halen zowel u als uw echtgenoot slechts één incident aan met betrekking tot vervolging, nl de IS vlag die door uw echtgenoot werd verbrand tijdens een betoging in Erbil (CGVS 10/09/2019, pg.10; CGVS echtgenoot 1, pg.10). Opnieuw dient te worden opgemerkt dat dit feit zich zou hebben voorgedaan in 2014 (CGVS echtgenoot 1, pg.10). U stelt dat hij zowel fysiek als verbaal werd aangevallen door bepaalde collega's en soms in de buurt scheef werd bekeken (CGVS 10/09/2019, pg. 11). Uw echtgenoot beperkte de gevolgen van zijn daden echter tot: 'ze wouden niet met mij praten op mijn werk en de burens hadden mij ook niet graag' (CGVS echtgenoot 1, pg. 10). Zelfs toen hem nog eens werd gevraagd wat er gebeurde nadat hij de vlag in brand had gestoken, antwoordde hij opnieuw dat mensen hem ervan beschuldigden een ongelovige te zijn en dat sommige mensen niet meer met hem wouden praten of niet meer goeiendag zeiden (CGVS echtgenoot 1, pg.11) of iemand niet aan hem wou verkopen (CGVS echtgenoot 1, pg.20). Het dient geen betoog dat uit deze feiten geen werkelijke vervolging kan worden afgeleid.

Vervolgens haalt u de zaak aan waarin u vreest het slachtoffer te zullen worden van bloedwraak. Dient in deze te worden gesteld dat de eerwraak an sich waaraan de vriend van uw nicht het slachtoffer zou zijn geweest en die werd uitgevoerd door haar broer, aldus uw neef, mogelijk kan zijn gebeurd. De vraag rijst echter of de rol die u zichzelf in deze zaak toe-eigent wel geloofwaardig is. Zo dient ten eerste te worden opgemerkt dat u geen enkel document betreffende deze zaak voorlegt. Dit is opmerkelijk daar u zelf aangeeft dat deze eerwraak uitgebreid in de media werd gedocumenteerd en er zelfs een tv-reconstructie is geweest van de moord (CGVS 10/09/2019, pg.12). Daarnaast zou u tweemaal zijn opgeroepen geweest in de rechtbank om als getuige te verschijnen (CGVS 10/09/2019, pg.12), maar ook daar legt u geen enkel bewijs van voor. Meer nog, alhoewel u dusdanig nauw betrokken was in deze zaak, u zich zelfs tweemaal naar de rechtbank moest begeven om uw getuigenis af te leggen én u vreest het slachtoffer te worden van bloedwraak door de vader van het slachtoffer die u als één van de spilfiguren zag in deze moordzaak, kunt u zich enkel de voornaam van het slachtoffer herinneren (CGVS 10/09/2019, pg. 13). De naam van de vader, ofte diegene die u naar het leven zou staan, noch de stam of de clan naam kunt u zich voor de geest halen (CGVS 10/09/2019, pg.13). U wijt dit aan het gebruik van uw medicatie voor diabetes (CGVS 10/09/2019, pg13). Dient evenwel te worden gesteld dat u gedurende het gehele gehoor geen moeite had met namen of gebeurtenissen, dat u zich dan juist met betrekking tot deze naam zich niets meer weet te herinneren, is zeer bedenkelijk te noemen, temeer daar u deze gebeurtenis als directe vluchtaanleiding aangeeft en er van u op zijn minst kan worden verwacht dat u juist daarover uitgebreid zou kunnen vertellen.

Daarenboven zou deze zaak reeds dateren van juli 2013 (CGVS 10/09/2019, pg.12). U stelt dat u in de naloop van dit incident, waarin u in 2013 reeds werd gezegd door de vader van het slachtoffer dat hij zich zou wreken voor het bloed van zijn zoon (CGVS 10/09/2019, pg. 13) veelvuldig werd bedreigd en achtervolgd. U haalt het voorbeeld aan van gewapende mannen die u zouden hebben achtervolgd waardoor u een verkeersongeval veroorzaakte (CGVS 10/09/2019, pg. 14). Het valt gezien de volgens u veelvuldige telefonische bedreigingen, de achtervolgingen en de angst die u daardoor kreeg (CGVS 10/09/2019, pg.14,15) dan opnieuw moeilijk te begrijpen dat u niet eerder stappen hebt ondernomen om uzelf in veiligheid te brengen en op dezelfde plaats bleef wonen en werken. Bovendien stelde u dat een medeplichtige neef naar Iran zou zijn gevlucht en de familie van de vermoorde jongeman dusdanige connecties had dat ze hem in Iran hebben gevonden en teruggebracht naar Irak om te worden berecht (CGVS 10/09/2019, pg.14). In dat opzicht is het dan ook opmerkelijk te noemen dat indien zij werkelijk op bloedwraak uit waren, wisten waar u zich ophield en ook over de nodige macht beschikten om zaken gedaan te krijgen, zij tot aan uw vertrek uit Irak niet daadwerkelijk zouden zijn overgaan tot het uitvoeren van de bloedwraak .

Voorts dient te worden opgemerkt dat u weinig moeite hebt ondernomen om in deze bloedwraak tot een eventuele bemiddeling te kunnen komen. U stelt eerst dat u geen poging hebt ondernomen om te bemiddelen aangezien uw zus op de vlucht was, u de familie van het slachtoffer niet zomaar kan contacteren en u niemand kende van de andere partij aangezien u het slachtoffer maar één keer had gezien (CGVS 10/09/2019, pg.14). U geconfronteerd met het gegeven dat u wel degelijk zou moeten weten om wie het ging daar u, althans volgens uw verklaringen, in de rechtszaak betrokken was geweest, stelt u vervolgens dat uw broer wel een poging heeft gedaan om contact te maken met die familie maar dat zij u meteen de rug hebben toegekeerd (CGVS 10/09/2019, pg.14). Niet alleen wekt uw antwoord de schijn dat u uw relaas aanpast naarmate de vraagstelling vordert, maar kan er overigens ook worden gewezen op het feit dat indien uw zus diende te vluchten en haar intrek ergens anders te nemen, het niet aannemelijk is dat u, die door de vader van het slachtoffer als medepllichtige werd beschouwd, wel nog kon gaan en staan waar u wilde.

Ten slotte haalt u ook aan als schrijfster gevisieerd te zijn. Ook daar dienen echter de nodige kanttekeningen worden geplaatst daar het viseren zich enkel zou hebben beperkt tot een zekere censuur in het vooraf lezen van uw publicaties om daarna eventuele publicatie toe te staan. Dat u dit als verhinderend aanschouwt, valt te begrijpen (CGVS 10/09/2019, pg. 15, 16) . Het dient echter geen betoog dat dit niet onder de noemer vervolging kan worden beschouwd.

U geeft aan dat een mes en een kogel die voor jullie deur in Makhmour werden aangetroffen, de uiteindelijke reden was die u deed besluiten Irak te verlaten. Ook daar kunnen echter de nodige vraagtekens worden geplaatst. U situeert het vinden van deze voorwerpen namelijk twee dagen voor uw uiteindelijk vertrek uit Irak (CGVS 10/09/2019, pg.10), aldus februari 2016 (CGVS 10/09/2019, pg.3). Uw echtgenoot situeert het vinden van de kogel en het mes echter in november 2015 (CGVS echtgenoot 1, pg. 19) en duidt zijn vertrek ook aan in februari 2016, meer bepaald op de achtste (CGVS echtgenoot 1, pg.6). Uw echtgenoot stelt dat er bij de voorwerpen ook een briefje zou hebben gezeten met een briefje in het Arabisch geschreven die hij aan u zou hebben laten lezen en hij meteen naar de Asayish (Koerdische veiligheidsdiensten) zou zijn gestapt (CGVS echtgenoot 1, pg.19). U maakt geen enkel gewag van een briefje en geeft aan niet naar de autoriteiten te zijn gestapt omdat ze toch niets zouden doen (CGVS 10/09/2019, pg.15).

Gezien bovenstaande kan niet anders dan te worden besloten dat u er niet in slaagt de redenen van uw vlucht voldoende aannemelijk te maken. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend evenmin komt u in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Ook de door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, de beslissing van Griekenland i.v.m. uw relocatie en een CD die u kreeg om u voor te bereiden op uw komst naar Nederland evenals een medisch attest m.b.t. uw relocatie, een verzoek om uw voornaam te veranderen van Bafrin in Dariya, de uitspraak van de rechtbank in verband met uw naamsverandering alsook een document van de onderwijsinstantie betreffende uw naamsverandering, uw bachelorsdiploma, en een diploma van een instituut hebben geen uitstaans met uw verklaarde vluchtaanleiding. Uw publicaties tonen aan dat u effectief gedichten en verhalen publiceert, maar tonen geen vervolging hieromtrent aan. Alhoewel u voldoende de kans kreeg om documenten van de bloedwraak aan te halen, liet u eveneens na dit te doen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aangezien u het leeuwendeel van uw leven samen met uw echtgenoot in Erbil hebt doorgebracht, uw register er staat, u ook na uw huwelijk met uw echtgenoot in Erbil woonachtig was tot 2012, u er nadien ook herhaaldelijk verbleef, uw werk zich in Erbil bevond, uw familie er over verschillende eigendommen beschikt en uw verblijf in Makhmour tijdelijk en enkel door financiële motieven werd ingegeven, is het CGVS van oordeel dat uw situatie ten aanzien van Erbil dient te worden beoordeeld.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Erbil te worden beoordeeld.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olieinkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Erbil in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Erbil een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Erbil. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Het CGVS wenst u erop te wijzen dat er in hoofde van het uw echtgenoot eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enig middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in samenhang met de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers stellen in het verzoekschrift:

“1. In casu hebben verzoekers verschillende redenen aangegeven waarom ze vrees koesteren in geval van terugkeer naar Irak. Eén van deze redenen was de atheïstische geloofsovertuiging van eerste verzoeker, de heer R..

2.

Dat de heer R. een atheïst is, wordt door de verwerende partij niet betwijfeld. Uit de gehoorverslagen dd. 25.03.2019 en 10.09.2019 blijkt dat de heer R. de vragen omtrent zijn atheïstische geloofsovertuiging probleemloos beantwoordde. Uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat hij deze overtuiging sinds een jonge leeftijd omarmt (zie ter illustratie de kritische commentaren van de heer R. op Facebook over religies -stuk 3-). Dit wordt evenmin betwist in de bestreden beslissing. Het feit dat de heer R. een atheïst is, staat dus buiten kijf.

3.

Niettemin stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat de atheïstische geloofsovertuiging van de heer R. geen basis kan vormen voor de erkenning als vluchteling of als subsidiaire beschermde. Verwerende partij verwijst hierbij naar de verklaringen van de heer R. (gehoorverslag dd. 25.03.2019,

p.10) waarbij hij de gevolgen van zijn atheïstische geloofsovertuiging had beperkt tot negatie door collega's en afkeer door de burens. Omwille hiervan besloot verwerende partij in de bestreden beslissing dat er, in hoofde van de heer R., geen werkelijke vervolging afgeleid kan worden.

Onterecht, immers het begrip "gegronde vrees voor vervolging" waarvan artikel 1,A,2 van het Vluchtelingenverdrag spreekt, houdt niet in dat dat er een absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand vervolgd zou worden wanneer hij in zijn land was gebleven. [...]

In casu dienen verzoekers dus slechts aan te tonen dat er in hun hoofde, in geval van terugkeer, een aannemelijke kans voor vervolging bestaat.

4.

Dat ongelovigen in Irak, ook in Erbil, vervolgd kunnen worden, hoeft geen betoog.

Uit een artikel gepubliceerd door "Immigration and Refugee Board of Canada" dd. 02.09.2016 blijkt dat het heel moeilijk is voor atheïsten en afvalligen om openlijk hun mening 'in het openbaar' te geven.

In datzelfde artikel wordt er een telefonisch interview gepubliceerd met een vertegenwoordiger van het Koerdistan Seculair Centrum (KSC: een organisatie opgericht in april 2015 in Suleymaniya, wiens missie het bevorderen van secularisme en de scheiding van religie en de Staat in de Koerdische regio van Irak). In dat interview werd o.a. het volgende verklaard: [...]

Bovendien kan het fataal zijn om atheïst te worden. Atheïsten en andere vrijdenkers kunnen worden aangevallen door groepen jongeren op straat als iemand weet wat hun mening is. Daarnaast kunnen atheïsten geconfronteerd worden met psychologisch lijden omdat ze door hun familie kunnen worden afgewezen".

5.

Het voormelde artikel omschrijft de positie van atheïsten in Erbil verder als volgt: [...]

In hetzelfde artikel wordt verder verwezen naar een rapport van een Deense onderzoeksmisssie in Erbil, opgesteld door de Deense Vluchtelingenraad (DRC) en de Deense immigratiedienst in september en oktober 2015. De Deense onderzoeksmisssie stelt dat er, volgens bronnen die tijdens de missie zijn geïnterviewd, sprake is van intimidatie door radicale islamitische groepen tegen religieuze en etnische groepen in de Koerdische regio van Irak en de Koerdisch gecontroleerde gebieden, met name tegen atheïsten, Yazidi's en christenen (DRC en Denemarken, april 2016, 173) (voor het volledige artikel zie stuk 4).

7.

Het bovenstaande wordt verder bevestigd door het UNHCR-rapport van may 2019: [...]

8.

Uit al het voorgaande blijkt dat het omarmen van een atheïstische geloofsovertuiging in Irak in het algemeen, en in Erbil (de stad waarvan verzoeksters afkomstig zijn) in het bijzonder, een gegronde vrees voor vervolging uitmaakt. Door atheïst te zijn, stelt met zich bloot aan verschillende vormen van geweld: discriminatie, intimidatie, gewapende aanvallen ...

Dat de heer R. tijdens het verhoor bij verwerende partij de gevolgen van zijn atheïstische geloofsovertuiging op zijn leven heeft geminimaliseerd, doet hier geen afbreuk aan.

Uit het voormelde rapporten blijkt immers dat er een aannemelijke kans op vervolging bestaat voor atheïsten in Irak, Erbil inbegrepen. De vrees van verzoekers in geval van terugkeer is daarom gegrond.

Zelfs de beschikbaarheid van de 'vermeende' Staatsbescherming, vermeld in het Immigration & refugee board of Canada-rapport, wijzigt hier niets aan. Immers, hetzelfde rapport stelt dat artikel 382 van het Iraakse strafwetboek godslastering criminaliseert. Bovendien zijn de politie, rechters, ... tegen atheïsme en dat er wetten zijn die de belediging van islam verbieden.

Omwille hiervan doen atheïstisten geen beroep op de overheid wanneer zij lastiggevallen (lees: aangevallen) worden.

Ook wanneer de verwerende partij zou op werpen dat verzoekers in Iran zouden kunnen verblijven, gelet op de Iraanse nationaliteit van de heer R., zou dit het voorgaande niet in gedrang brengen, omdat de lidmaatschap van de heer R. bij de DPIK buiten kijf staat (stuk 6). Een terugkeer naar Iran zou verzoekers ongetwijfeld benadelen.

9.

Het voorgaande werd door de verwerende partij niet voldoende onderzocht, laat staan gemotiveerd.

Concluderend: de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, in samenhang met de materiële motiveringsplicht, zijn geschonden."

2.1.2. Bij aanvullende nota van 8 juni 2020 brengt verweerder op basis van artikel 39/76 § 1, tweede lid de volgende nieuwe elementen ter kennis :

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO COI Report Iraq - Security situation van maart 2019;
- EASO COI Report Iraq - Internal mobility van 5 februari 2019;

- COI Focus Irak - De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november;
- COI Focus Irak - De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019.

Beoordeling

2.2.1. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.2. Verzoeker voert aan dat hij atheïst is en dienvolgens een vluchtelingenrechtelijke vrees heeft. Inzake verzoekers atheïsme blijkt dat de bestreden beslissingen verwijzen naar één incident met betrekking tot vervolging, namelijk de IS vlag die door verzoeker werd verbrand tijdens een betoging in Erbil in 2014. De motivering wordt niet concreet weerlegd waar deze aanhaalt dat verzoekster verklaarde dat verzoeker zowel fysiek als verbaal werd aangevallen door bepaalde collega's en soms in de buurt scheef werd bekeken, terwijl verzoeker de gevolgen van zijn daden echter omschreef als: 'ze

wouden niet met mij praten op mijn werk en de burens hadden mij ook niet graag'. Verder verklaarde verzoeker bij verweerder dat mensen hem ervan beschuldigden een ongelovige te zijn en dat sommige mensen niet meer met hem wouden praten of niet meer goeiendag zeiden alsook dat iemand niet aan hem wou verkopen. Uit deze verklaringen van verzoeker kunnen geen daden van vervolging worden afgeleid. Dit geldt des te meer aangezien verzoekster geen concreet element aanvoert waaruit blijkt dat zij omwille van verzoekers voorgehouden atheïsme in de negatieve belangstelling stond; het dient immers aangenomen te worden dat verzoekster ook negatief zou worden gepercipieerd binnen haar directe leefomgeving indien verzoeker zich daadwerkelijk publiekelijk als atheïst manifesteerde. De Facebook-prints (stuk 3) kunnen evenmin aantonen dat verzoeker zich publiekelijk manifesteerde als een atheïst.

Verzoekers verwijzen in het verzoekschrift naar landeninformatie omtrent de houding ten aanzien van atheïsten in hun land van herkomst. Te dezen blijkt dat verzoekers geen elementen duiden in deze landeninformatie die concreet op hun situatie van toepassing is (geweest).

2.2.3. Verzoekers ondernemen geen poging om de beslissingen te weerleggen waar deze stellen:

- verzoeksters vrees het slachtoffer te worden van IS en zijn wreedheden, valt moeilijk te rijmen met het feit dat zij nog anderhalf jaar in Makhmour bleef wonen, zeker omdat er mogelijkheden waren dat zij en haar echtgenoot zich elders veilig konden vestigen;
- verzoekster kan geen incidenten aanhalen die daadwerkelijk betrekking hadden op verzoekers politieke activiteiten;
- verzoeksters vrees het slachtoffer te worden van bloedwraak is niet plausibel;
- verzoekster toont niet aan dat zij als schrijfster zou worden geviseerd;
- de verklaringen van verzoeker en verzoekster inzake de uiteindelijke reden om Irak te verlaten niet gelijklopend zijn.

Voormelde motiveringen vinden steun in het administratief dossier en zijn terecht en pertinent. Aangezien ze op generlei wijze concreet worden betwist blijven ze onverminderd overeind.

2.2.4. Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging hebben in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat zij niet voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoekers voeren geen specifiek element aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Evenmin ondernemen zij een poging om de analyse en beoordeling van de veiligheidssituatie in Noord-Irak (KAR) te weerleggen.

Verzoekers tonen, mede gelet op de aanvullende nota van verweerder van 8 juni 2020, omwille van het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS